

612 ВІН СТОЯВ, ПІДНЯВШИ ВГОРУ РУКИ

1. Він сто_ яв, під_ няв_ ши вго_ ру ру_ ки, Бо_ жий
 2. Ко_ жен у_ чень о_ чі звів у_ го_ ру, по_ дих
 3. Він воз_ ніс_ ся, щоб при_ йти у сла_ ві. Нам же
 4. При_ йде Він, щоб ви_ бра_ них у_ зя_ ти. В Бо_ жій

Син спа_ сін_ ня вже звер_ шив. Він по_ ніс тяж_ кі, не_ стерп_ ні
 кож_ ний, ма_ буть, за_ та_ їв. Цар ца_ рів, Вла_ ди_ ка су_ ші
 бу_ ти свід_ ка_ ми зве_ лів у близь_ ких й від_ да_ ле_ них дер_
 вла_ ді - зна_ ти день і час. На_ ша спра_ ва - сер_ це го_ ту_

му_ ки, а те_ пер воз_ ніс_ ся до ви_ шин. Він по_
 й мо_ ря, на о_ чах їх зем_ лю за_ ли_ шив. Цар ца_
 _ жа_ вах, на_ віть да_ лі: до кра_ їв зем_ лі, у близь_
 _ ва_ ти, що_ би вір_ ни_ ми за_ став Він нас. На_ ша

_ ніс тяж_ кі, не_ стер_ пні му_ ки, а те_ пер воз_ ніс_ ся до ви_ шин.
 _ рів, Вла_ ди_ ка су_ ші й мо_ ря, на о_ чах їх зем_ лю за_ ли_ шив.
 _ ких й від_ да_ ле_ них дер_ жа_ вах, на_ віть да_ лі: до кра_ їв зем_ лі.
 спра_ ва - сер_ це го_ ту_ ва_ ти, що_ би вір_ ни_ ми за_ став Він нас.